

ALBERT GUINOVART

(Barcelona 1962)

Tre canti di Leopardi (2022)

1. Imitazione

–Lungi dal proprio ramo,
povera foglia frale,
dove vai tu? – Dal faggio
lá dov'io nacqui, mi divide il vento.
Esso, tornando, a volo
dal bosco alla campagna,
dalla valle mi porta alla montagna.
Seco perpetuamente
vo pellegrina, e tutto l'altro ignoro.
Vo dove ogni altra cosa,
dove naturalmente
va la foglia di rosa,
e la foglia d'alloro.

2. L'infinito

Sempre caro mi fu quest'ermo colle, e questa siepe,
che da tanta parte dell'ultimo orizzonte il guardo
esclude.

Ma sedendo e mirando, interminati spazi di là da
quella, e sovraumani silenzi, e profondissima quiete
io nel pensier mi fingo; ove per poco il cor non si
spaura.

E come il vento odo stormir tra queste piante,
io quello infinito silenzio a questa voce vo
comparando: e mi sovvien l'eterno, e le morte
stagioni, e la presente e viva, e il suon di lei.

Così tra questa immensità s'annega il pensier mio:
e il naufragar m'è dolce in questo mare.

1. Imitació

–Lluny del teu brancó
fràgil i pobra fulla,
on vas? –Del faig
on vaig néixer, el vent em foragità.
I desfent camí i alçant el vol
cap als boscos i els camps,
em guia de les valls a la muntanya.
Amb el vent perpètuament
faig camí, i la resta ho ignoro.
Vaig allà on tot va,
on per natura
va la fulla de la rosa
i la fulla del llorer.

2. L'infinit

Sempre va ser estimat per mi aquest turó desert, i aquesta
bardissa que de tanta part de l'últim horitzó la mirada em
priva.

Però assegut i mirant, immensos espais més enllà d'ella,
i sobrehumans silencis, i una quietud profunda jo en els
meus pensament fingeixo; on per molt poc, el cor no
s'espanta.

I com el vent sento murmurar entre aquestes plantes, vaig
comparant el silenci infinit amb aquesta veu: i recordo
l'etern, i les estacions mortes, i la present i viva,
i el so que fa.

Així els meus pensaments s'ofeguen en aquesta
immensitat: i m'és dolç naufragar en aquest mar.

3. A se stesso

Or poserai per sempre,
Stanco mio cor. Però l'inganno estremo,
Ch'eterno io mi credei. Però. Ben sento,
In noi di cari inganni,
Non che la speme, il desiderio è spento.
Posa per sempre. Assai
Palpitasti. Non val cosa nessuna
I moti tuoi, nè di sospiri è degna
La terra. Amaro e noia
La vita, altro mai nulla; e fango è il mondo
T'acqueta omai. Dispera
L'ultima volta. Al gener nostro il fato
Non donò che il morire. Omai disprezza
Te, la natura, il brutto
Poter che, ascoso, a comun danno impera
E l'infinita vanità del tutto.

3. A si mateix

Ara reposaràs per sempre,
Cansat el meu cor. Morí l'engany extrem,
Que jo vaig creure etern. Morí. Be sento,
En nosaltres dels estimats enganys,
No sols l'esperança, el desig s'ha apagat.
Dorm per sempre. Prou
Vas bategar. No val res
Els teus neguits, ni dels sospirs n'és digna
La terra. Amarga i avorrida
La vida, res més; i el fang és el món.
Tranquil ara. Desespera
L'última vegada. El destí del nostre gènere
No va donar res més que el morir. Ara, menysprea
Tu, natura, desconegut
Poder que, amagat, pel mal comú impera,
I la vanitat infinita de tot.